

Hồi Mười Sáu

Gây Loạn Khúc Phủ: Họa Sát Thân

Đù đến quá muộn, đã hơn giờ Ngọ những ba khắc thời gian, không mấy chốc nữa là đến giờ Mùi, nhưng gã đại hán mặt vênh váo vẫn không chịu tiến vào gian đại sảnh ngay.

“Trong đó đang thết đại tiệc, đa phần quan khách đến mừng thọ đã ngà ngà say, nếu vào đó lúc này, tửu lượng của mọi quan khách đã suy giảm, ắt sẽ không đáp ứng được tửu hứng của gã.”

Gã đại hán luôn miệng giải thích như thế mỗi khi bất chợt gặp một trong nhiều thật là nhiều những gia nhân của Khúc phủ, hỏi gã còn chờ gì nữa mà không mau vào trong đại sảnh nhập tiệc.

Mà gia nhân của Khúc phủ kể cũng nhiều thật, được phân bố rộng khắp, có thể bảo bất kỳ một quan khách nào bất luận đi đến đâu cũng đều bắt gặp gia nhân của Khúc phủ.

Nhưng gặp để không làm gì cả, chỉ là những thái độ rất quan tâm của bọn gia nhân Khúc phủ dành cho quý quan khách mà thôi.

Như gã đại hán mặt vênh váo chẳng hạn. Vừa bước vào cổng Khúc phủ, một gia nhân liền lễ mạo tiến đến gần, thỉnh giáo ngay tính danh gã, sau đó tự thân đưa gã vào tận gian lễ đường bên trong. Ở đây, một gia nhân khác của Khúc phủ cũng lễ độ hỏi lại tính danh gã, chỉ để điền tên vào một quyển sổ to đùng, được sơn son thiếp vàng, bảo là phải ghi thật cẩn thận tính danh của từng quan khách vì ưu ái nên chẳng ngại đường xa, tự thân đến mừng thọ cho chủ nhân họ là Kim Lăng Phú Hiệp Khúc Hồng Nguyên.

Gã xưng danh là Hứa Danh Hảo. Gã còn thận trọng giải thích: Hảo chứ không phải hảo. Vì hảo là tốt, là vui mừng, không phải hảo chỉ mang nghĩa là hảo huyền, mơ hồ giữa chân và giả. Khi được hỏi xuất xứ sư thừa, gã đã miễn cưỡng hạ thấp giọng nói thật khẽ: Xuyên Vân phái.

Hai chữ Xuyên Vân không ngờ rất có uy lực, khiến lũ gia nhân bán loạn cả lên, cứ lảng xăng mời gã mau mau nhập tiệc, quên cả việc cần yếu là hỏi gã đâu là lễ vật mừng thọ.

Không ai nhắc hỏi, gã Hứa Danh Hảo được thể làm lơ và bắt đầu đi đi lại lại, không màng nhập tiệc cũng không vội đến bái kiến chủ nhân gọi là có lời chúc thọ.

Gã đang tìm người.

Tìm ai? Chỉ có gã biết.

Sau cùng, vì tìm khắp bên ngoài nhưng không thấy, gã bèn ra dấu cho một gia nhân.

Chờ tên gia nhân tiến lại thật gần, gã Hứa Danh Hảo mới khẽ hắng giọng:

- Ta có một lão huynh, dĩ nhiên đã đến đây trước ta. Liệu tiểu huynh có tình cờ nhìn thấy một nhân vật có diện mạo như thế này... thế này?

Tên gia nhân tỏ ra có trí nhớ cực tốt:

- Có một quan khách như thế. Nhưng ngũ quan thì lệch lạc, không hoàn toàn giống như lời quan nhân vừa tả.

Gã Hứa Danh Hảo nhăn mặt:

- Thật thế ư? Lão huynh ta ắt vì tử lượng quá kém, cứ nhăn nhó mãi như thế làm gì ngũ quan không bị lệch đi. Y đang ở đâu? Phiền tiểu huynh đệ cứ đứng đây chỉ cho ta phương hướng, tự ta sẽ tìm đến. Dễ thôi mà.

Sau khi được tên gia nhân chỉ điểm. Gã Hứa Danh Hảo cứ xăm xăm bước đi, không hề biết kể từ lúc này mọi động tĩnh của gã đều bị ít nhất là năm đôi mắt dõi nhìn theo chăm chăm.

Hoặc gã đã ngấm ngầm biết ắt có chuyện bị dò xét. Vì cũng từ lúc này gã tỏ ra rất vội. Đồng thời, khi tiến vào gian đại sảnh đang thiết tiệc, mặt gã không còn vênh váo nữa. Trái lại, gã tỏ ra e dè khép nép lạ, cứ cúi gằm đầu và đi một mạch đến chỗ đã được tên gia nhân Khúc phủ điềm chỉ.

Và khi tiến đến một bàn dài, những quan khách đang vui vẻ chuốc rượu đều quan tâm, ngược mắt nhìn gã. Để không bị nghi ngờ, gã lỏn lẻn cười, nói bằng giọng thật lễ độ khiêm cung:

- Chư vị lão nhân gia xin lượng thứ. Tiểu nhân thật thất lễ vì có việc phải quấy rầy một cách đường đột thế này. Chẳng là tộ phu nhân ở nhà không yên tâm nếu cứ để gia chủ nhân dùng quá tử lượng.

Những quan khách nghe thế đều che miệng cười và họ đủ tinh tế để không hỏi nhau hoặc hỏi ngược lại gã xem chủ nhân của gã là ai.

Đối với gã Hứa Danh Hảo chỉ cần thế là đủ. Gã vội đi quanh bàn và dừng chân ngay phía sau lưng của một trong những quan khách cùng ngồi dự tiệc chung bàn. Đó là một nhân vật kỳ thực niên kỷ chỉ chừng xấp xỉ ngũ tuần là nhiều. Nhưng vì có diện mạo quá kỳ quặc, ngũ quan lệch lạc tứ tung, lại thêm sắc diện cứ chỗ này vàng bủng thì chỗ khác cạnh đó lại tái xanh nhợt nhạt, khiến ai thoát nhìn đều ngỡ đó là một lão nhân đã già quá già.

Nhân vật đó thoáng rùng mình chấn động lúc phát hiện bản thân đang là đối tượng cho mọi người chung bàn cùng xạ mắt nhìn.

Và nhân vật có ngũ quan lệch lạc đó còn chấn động nhiều hơn khi kề bên tai chợt vang lên tiếng thì thào thật khê của gã nọ:

- Tuyết Sương? Chớ ngạc nhiên, cũng đừng giật mình. Tại hạ đây. Chúng ta phải đi thôi. Nào, đừng chần chừ, kéo muện mắt.

Nói xong, gã Hứa Danh Hảo liền lùi lại, vừa nhìn vừa nhỏ nhẹ lên tiếng với mọi người quanh bàn đang quan tâm:

- Một lần nữa tiểu nhân xin được lượng thứ vì đã thất lễ. Cáo biệt, cáo biệt.

Và gã quay qua nhân vật có ngũ quan lệch lạc:

- Phu nhân rất không yên tâm nếu chủ nhân không về ngay. Và mỗi lần như thế này, phản ứng của phu nhân thế nào, tiểu nhân không cần nói ất chủ nhân cũng tự hiểu.

Rất miễn cưỡng, nhân vật có diện mạo kỳ quặc đành đứng lên, than van và phàn nàn với những quan khách đồng bàn:

- Tiểu đệ tửu lượng kém, vì tự biết như thế nên nãy giờ, xin chư vị tiền bối nói hộ cho một lời, có phải tiểu đệ chẳng đặng đến một giọt rượu nào, đúng không? Vậy mà...

Gã Hứa Danh Hảo vội giật giật vào ống tay áo của nhân vật đang định nói nữa:

- Không đặng đến giọt nào nhưng chủ nhân lại đang nói quàng xiên, xưng hô loạn cả lên như thế ư? Thôi nào, chúng ta mau về đi, chủ nhân. Về thôi nào, chủ nhân.

Miệng nói, tay kéo, thái độ của gã Hứa Danh Hảo làm nhân vật nọ đi thì đi nhưng tay chân thì cứ vung vờng tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

Lúc bước ra khỏi gian đại sảnh, vì lại chạm mặt những gia nhân của Khúc phủ, thái độ và cách xưng hô của Hứa Danh Hảo đối với nhân vật có diện mạo kỳ quái liền thay đổi. Thoạt tiên gã quàng một tay qua vai nhân vật nọ, sau đó cứ mỗi lần gặp ánh mắt dò hỏi của một gia nhân Khúc phủ bất kỳ ai, gã cười cười nói:

- Ta đoán quả không sai. Bọn người cứ nhìn thì biết, lão huynh của ta nếu chẳng phải đang say bí tỷ thì diện mạo sao cứ nhả nhả nhó nhó, méo xệch như thế này? Thật thất lễ, thất lễ. Chờ ta đưa lão huynh về, ta sẽ quay lại phục thù cho lão huynh. Nói về tửu lượng của Hứa Danh Hảo Xuyên Vân phái này chính là thiên hạ đệ nhất.

Và gã vẫn lôi lôi kéo kéo nhân vật nọ đi theo gã:

- Đệ sẽ quay lại phục thù cho lão huynh. Tửu lượng của đệ thì lão huynh biết rồi. Nhưng kẻ nào dám chúc cho lão huynh say, đệ sẽ cho kẻ đó biết thế nào là mùi vị của

người dù tử lượng kém vẫn bị chuốc tử. Nhưng trước tiên đệ phải đưa lão huynh về đã. Đi nào, lão huynh. Để đệ đưa lão huynh cùng đi.

Bằng cách đó gã Hứa Danh Hảo đã đưa nhân vật nọ vượt ra ngoài cổng Khúc phủ an toàn.

Đến đây, nhân vật nọ giận dữ hất tay gã Hứa Danh Hảo ra khỏi vai:

- Sao người dám...

Vừa lúc đó thì từ phía bên trong cổng Khúc phủ bỗng có tiếng gọi khá to:

- Bằng hữu nào to gan dám tự xưng là người Xuyên Vân phái? Làm gì có môn phái Xuyên Vân?

Gã Hứa Danh Hảo vụt nạt khẽ một tiếng, cố ý dành cho nhân vật nọ:

- Đi nhanh!

“Vút!”

Nhìn gã Hứa Danh Hảo vừa lao đi đã biến thật nhanh, nhân vật nọ dù giận gã đến cực độ cũng phải tung người lao bám theo.

“Vút!”

Vì vậy, ngay lúc này từ bên trong cổng Khúc phủ cũng bất thần xuất hiện hai cao thủ, cùng thi triển khinh công thượng thừa, quyết đuổi theo hai nhân vật khả nghi.

Phát hiện bị truy đuổi, nhân vật có diện mạo dị dạng không hiểu sao càng thêm giận, vừa tăng cước lực đuổi theo cho kỳ được gã phía trước, vừa réo gọi tên gã âm vang:

- Người có mau đứng lại không, Hứa Danh Hảo? Người có biết người đã làm hỏng bao kỳ công ta đã nhẫn nại chịu đựng trong Khúc phủ từ sáng cho đến tận lúc này không? Giờ thì hỏng hết rồi. Họ đã cho người đuổi theo ta và người. Ta muốn nghe một lời giải thích. Đứng lại mau. Hứa Danh Hảo.

Một trong hai cao thủ đuổi phía sau chợt cười vang:

- Quý Ảo Vô Ngấn, khinh công của Quý Lô? Hóa ra chính Thượng Quan Tuyệt Sương tiểu thư đã hạ cố bái phỏng Khúc gia. Nhưng sao không đường đường chính chính xưng danh nhập phủ, tiểu thư lại còn dị dạng cải dạng, như cố ý dò xét Khúc chủ nhân? Những mong Thượng Quan tiểu thư cho một lời giải thích. Để bọn mõ vì là hạ nhân cũng phải có lời hồi bẩm minh bạch với chủ nhân. Xin tiểu thư dừng lại cho. Ha ha...

Hai cao thủ phía sau cũng tỏ ra có bản lĩnh thượng thừa. Vì sau khi dứt lời, cả hai cùng tăng gia cước lực. Và cho dù đã minh định nhân vật phía trước đang cố chạy bằng khinh thân pháp Quý Ảo Vô Ngấn vang danh của Quý Lô, hai cao thủ này lại nhờ bản lĩnh cao minh hơn nên chẳng mấy chốc đã đuổi theo gần kịp.

Gã Hứa Danh Hảo vẫn cắm đầu chạy mãi ở phía trước, tỏ vẻ như không nghe hoặc không lưu tâm đến lời vừa réo gọi của nhân vật phía sau. Và cuối cùng, khi phát hiện đã chạy đến một khu vực hoang vu vừa có địa hình gập ghềnh khúc khuỷu, thì loáng một cái gã Hứa Danh Hảo đã chui mất dạng vào chỗ khuất lấp nào đó.

Nhân vật nọ đã giận càng thêm giận, chột quát to phần nộ:

- Người lại giở trò gì nữa đây, Sầm Phong? Tự người đã làm thân phận ta bại lộ, giờ thì lại lén thoát đi một mình. Ta thật lắm vì trót tin vào một kẻ tiểu nhân như Sầm Phong người.

Hai cao thủ phía sau đã đuổi kịp, lập tức tung vọt qua đầu nhân vật nọ biến mất hút vào địa hình khúc khuỷu như gã kia đã biến mất.

Họ là hai cao thủ có niên kỷ và có diện mạo vừa giống vừa suýt soát nhau. Vừa chặn lối nhân vật nọ xong, một người trong họ ngờ vực lên tiếng:

- Có phải Thượng Quan tiểu thư vừa gọi gã Hứa Danh Hảo là Sầm Phong? Có thật đấy chính là Sầm Phong gần đây đã làm náo động Kim Lăng thành, khiến nhị phái Không Động – Hoa Sơn, cả gia chủ nhân cũng phải cho người ráo riết truy tầm để tra xét thực hư?

Nhân vật nọ chột lấy tay tự lột bỏ lớp giả diện, để lộ diện mạo thật dù trắng nhưng đang đỏ bừng vì giận:

- Nếu phải thì sao? Nhị vị là ai? Xưng danh đi. Đồng thời xin cho biết chủ ý của nhị vị là muốn truy tìm Sầm Phong hay đối phó Thượng Quan Tuyết Sương này?

Hai cao thủ nọ nhìn nhau, sau đó khẽ gật đầu, đoạn một người lập tức bỏ đi, lao mất hút thật nhanh vào địa hình khúc khuỷu trước mặt. Còn lại một thì cười đáp lời Thượng Quan Tuyết Sương:

- Thượng Quan tiểu thư nhất định chưa từng nghe đến tính danh huynh đệ mỗ bao giờ. Chỉ vì huynh đệ mỗ vốn dĩ đã ly khai Trung Nguyên từ lâu, gần đây vì được Khúc chủ nhân thỉnh mời nên mới vui lòng rời bỏ kiếp sống an nhàn, từ Đại Mạc lặn lội quay lại Trung Nguyên. Nếu không tin, Thượng Quan tiểu thư thử nói xem đã bao giờ nghe ai đề cập đến họ Hách lần nào chưa?

Thượng Quan Tuyết Sương bủ môi khinh khỉnh đáp:

- Họ Hách? Quả là chưa nghe bao giờ. Nhưng điều đó có gì quan trọng? Điều cần nói ở đây là các hạ hãy mau mau tỏ bày chủ ý. Nếu muốn đối phó tiểu nữ thì cứ ra tay. Nhược bằng không phải thế, thật thất lễ, tiểu nữ đành cáo biệt vì không tiện lưu lại lâu chỉ để nghe các hạ đang cố ý huyền thuyên như muốn kéo dài thời gian.

Từ trong chỗ địa hình khúc khuỷu bỗng cất lên tiếng kêu lanh lảnh, chói tai, giống tiếng chim diều kêu vui mừng vì bắt được mồi.

Tiếng kêu này làm nhân vật họ Hách vui mừng. Y bật cười, nhìn Tuyết Sương:

- Tiểu thư muốn nghe biết chủ ý của mỗ? Dễ thôi, tiểu tử họ Sầm vậy là đã bị đại ca mỗ phát hiện, không bao lâu nữa thì bị khống chế. Phần tiểu thư sẽ được đối xử trọng thị, nếu ngay lúc này vui vẻ, ứng thuận cùng mỗ quay lại Khúc phủ, nhất định sẽ được gia chủ nhân xem như thượng khách. Được chứ? Ha ha...

Tuyết Sương động nộ:

- Đây là các hạ mời khách, hay ý trượng võ công, uy hiếp và ra lệnh, buộc ta phải tuân theo?

Họ Hách càng cười nhiều hơn:

- Tiểu thư muốn nghĩ như thế nào cũng được. Miễn sao chấp thuận cùng mỗ quay về Khúc phủ là ổn. Ha ha...

Tuyết Sương chợt lách người động thân lao đi:

- Muốn uy hiếp ta không dễ đâu. Cáo biệt!

“Vút!”

Họ Hách cũng lập tức động thân và dễ dàng xuất hiện vẫn trong tình trạng chặn lối Tuyết Sương:

- Tiểu thư, xin hãy uống rượu mời, kéo phải dùng rượu phạt chỉ khiến mỗ mang thêm tội thất lễ.

Không chịu nổi vì cứ mãi bị họ Hách chặn lối hý vọng, Tuyết Sương giận dữ xuất thủ:

- Các hạ quả thật xem thường sở học Quý Lâu như thế ư? Vậy đừng trách ta...

Chợt có tiếng nói của Sầm Phong đột ngột vang lên:

- Không phải nhọc công đến Thượng Quan cô nương. Xin cứ để tạ hạ đối phó cho.

Và tiếp theo tiếng nói đầy tự tin của Sầm Phong, một tiếng kêu đau đớn vang lên kéo dài thành chuỗi ngỡ như vô tận:

- A... nhị đệ mau chạy đi. Ta... a... a...

Họ Hách thoát nghe liền rúng động, vội tung người bật lao vào chỗ địa hình khúc khuỷu:

- Đại ca chớ hốt hoảng. Hãy chờ đấy, đệ sẽ đến ứng cứu đại ca.

Đúng lúc này Sầm Phong xuất hiện với diện mạo đã khôi phục như chưa từng dị dung.

Và Sầm Phong không xuất hiện một mình, vì trong tay có xách theo một người đã bị khống chế, chính là nhân vật cao thủ đã hàm hồ một mình truy tìm Sầm Phong.

Sầm Phong nhìn họ Hách:

- Các hạ tỏ ra tất lo cho số phận của đại ca? Tại hạ hiểu tâm trạng này và hứa sẽ cho nhị vị rời đây an toàn. Nhưng dĩ nhiên phải có điều kiện.

Họ Hách thoát thất kinh khi phát hiện đại ca quả thật đã bị chế ngự. Nhưng lúc Sầm Phong dứt lời, họ Hách chợt nở nụ cười khinh bỉ:

- Bản lãnh người quyết không cao minh đến độ đã dễ dàng đắc thủ. Nhưng dù sao ta cũng thừa nhận mọi lợi thế đang thuộc về người. Vậy tại sao trước khi nêu điều kiện, người không thú nhận đã nhờ thủ đoạn nào khiến đại ca ta thất thủ? Có như thế ta mới thật tâm khâm phục.

Sầm Phong rất tự tin gật đầu, nhưng thay vì đáp lời họ Hách, Sầm Phong chợt gọi Tuyết Sương:

- Cô nương có thể giúp tại hạ, giữ vị Hách đại ca này thay tại hạ một lúc?

Tuyết Sương đang phân vân, chưa có quyết định, chợt có tiếng nhân vật họ Hách còn lại cười vang:

- Thượng Quan tiểu thư đã nhận lời cùng ta quay về Khúc phủ. Chỉ e lời nhờ giúp của người sẽ không bao giờ xảy đến. Ha ha...

Và họ Hách chồm đến, vươn tay chộp vào Tuyết Sương.

Tuyết Sương phát hiện khá muộn khiến không kịp tránh, đành xuất thủ cùng họ Hách giao chiêu:

- Muốn quay về Khúc phủ trừ phi các hạ đủ bản lãnh uy hiếp được ta. Đỡ!

“Vù!”

Sầm Phong chợt thất kinh quát vang:

- Cô nương chớ vội loạn động. Hãy tránh mau. Đề phòng Ứng Trảo Độc Công rất lợi hại của đối phương.

Nhưng lời đề tỉnh của Sầm Phong đã quá muộn. Và từ chưởng tay vươn xòe thành trảo của họ Hách đã kịp phát ra một ngọn kinh mang mùi hăng hắc quái dị. Họ Hách vẫn ung dung chộp ngón trảo đó vào Tuyết Sương.

Sầm Phong động nộ, lập tức hạ thủ làm cho nhân vật đang bị chế ngự trong tay phải bật rú lên đau đớn:

- A... a...

Sầm Phong nhân cơ hội đó quát bảo họ Hách:

- Các hạ đừng trách Sầm Phong ta không giữ lời, còn không mau dừng tay?

Nhưng tất cả đều quá muộn, kể cả cách của Sầm Phong cũng không thể giúp Tuyết Sương dừng lọt vào tay họ Hách.

Và khi đắc thủ, họ Hách cười ngạo nghễ:

- Một mạng đổi một mạng, hãy buông tha đại ca ta nếu tiểu tử ngươi không muốn nhìn thấy nha đầu Thượng Quan này chuốc khổ. Ha ha...

Sầm Phong cũng cười:

- Được thôi. Hai chúng ta hãy cùng hạ thủ. Thử xem giữa ta và các hạ ai nhẫn tâm hơn ai. Và đừng quên trong tay ta chính là bào huynh song sinh của các hạ, khác với Thượng Quan cô nương trong tay các hạ chẳng quan hệ gì đến Sầm Phong ta. Hãy bắt đầu nào. Ha ha...

Nói thế nào hành động thế ấy, lúc Sầm Phong đang cười thì nhân vật trong tay Sầm Phong lại đột ngột rú vang:

- A... a...

Họ Hách tái mặt và vì lo cho tính mạng đại ca nên chỉ suýt nữa đã buông tha Tuyết Sương, nhưng thật bất ngờ, họ Hách chợt đổi ý và bất thần bấu một tay vào đầu vai Tuyết Sương. Họ Hách kéo toạt xuống thật mạnh.

“Soạt!”

Sau hành động này của họ Hách, không chỉ một phần y phục ở đầu vai Tuyết Sương bị xé rách, để lộ một bờ vai tròn trĩnh, trắng mịn màng, mà còn lưu lại trên da thịt Tuyết Sương năm vết cào rớm máu. Nỗi đau ập đến bất ngờ khiến Tuyết Sương thét vang:

- “Ái...”

Họ Hách cười khanh khách:

- Tiểu tử ngươi là nam tử hán, nếu chịu nổi mà quyết không màng gì đến nỗi đau kể cả tiết trinh của một mỹ nhân, thì Hách Nhị Ứng này cam bại, chấp nhận để ngươi kết liễu sinh mạng đại ca ta. Chờ sau khi lấy mạng ngươi để báo thù. Ta nguyện tự sát chết cùng bào huynh. Ha ha...

Sầm Phong bàng hoàng, quả nhiên không chịu nổi, nhất là khi nhìn thấy nỗi đau đớn đang lộ rõ trong mặt Tuyết Sương. Vì thế, Sầm Phong đành nghiêng răng thở dài:

- Đủ rồi. Ta thừa nhận không đủ nhẫn tâm như ngươi. Mau nói đi, phương thức như thế nào để tiến hành trao đổi người?

Hách Nhị Ứng đắc ý:

- Ta nghĩ sẽ công bằng và sẽ giúp người yên tâm nếu cứ tiến hành điếm vào hôn huyết cả hai. Sau đó cứ lấy phương vị ta và người đứng làm mốc chuẩn, hãy đặt người bị uy hiếp nằm tạm dưới đất. Cuối cùng, ta và người sẽ đồng loạt di chuyển về bên tả, đi thành vòng, hoán đổi phương vị cho nhau, tới khi đi đến chỗ người cần được cứu thì thôi. Người nghĩ sao?

Sầm Phong thở hắt ra, cũng là lúc điếm thật nhanh vào hôn huyết của nhân vật đã bị bắt giữ:

- Ta chấp thuận. Vì làm như thế quả công bằng.

Hách Nhị Ứng cũng điếm vào hôn huyết của Thượng Quan Tuyết Sương, sau đó từ từ đặt nàng nằm dài trên đất, sát chân y:

- Người cũng hãy đặt đại ca ta nằm xuống. Nhớ đừng giở trò. Bằng không ta đã nói thế nào quyết hành động như thế. Tính khí của người Đại Mạc không chỉ liều lĩnh mà còn luôn tâm niệm “thà chết vinh hơn sống nhục” và “nợ máu phải trả bằng máu”.

Sầm Phong làm theo, nhất nhất không dám sai lời, cũng không dám tỏ thái độ nào khác có thể khiến Hách Nhị Ứng sinh nghi:

- Xong rồi đấy! Đã đến lúc thực hiện phần tiếp theo chưa? Nào.

Sầm Phong tự đi chậm về bên tả. Cũng là lúc Hách Nhị Ứng đã di chuyển tương tự.

Nhưng cả hai chợt bước chân nhanh hơn, sau cùng là đều thi triển khinh công, lao thật nhanh đến chỗ đang nằm đó của người cần cứu.

Hách Nhị Ứng nhanh hơn Sầm Phong. Vì thế lúc Sầm Phong còn hoang mang chưa kịp giải khai hôn huyết cho Thượng Quan Tuyết Sương thì đã nghe tiếng Hách Nhị Ứng cười độc ác:

- Người đã quá chậm. Chứng tỏ đây là ý của cao xanh đã phó giao sinh mạng cả hai người vào tay Hách huynh đệ ta. Đừng phí công giải huyết cho ả nữa. Vô ích thôi. Ha ha...

Sầm Phong dù vậy vẫn kịp giải khai huyết đạo cho Tuyết Sương và khi quay lại thì cũng vừa vận nhìn thấy Hách Nhị Ứng đã vươn ứng trảo chồm đến thật gần.

Sầm Phong cười lạnh, chợt hất tay phát ra một vật cực nhỏ, tựa như tia chỉ kình, cho lao bắn vào giữa lòng bàn tay đang xòe rộng của Hách Nhị Ứng:

- Ta chỉ chậm chứ không phải quá chậm. Và đây là phần của người.

“Viu...”

Đại ca của Hách Nhị Ứng vì đã được giải huyết nên bất đồ lên tiếng thật khẩn trương:

- Nhị đệ mau tránh. Ám khí của tiểu tử có chất độc. Cũng cách này tiểu tử đã khiến ta thất thủ.

Hách Nhị Ứng kinh hoàng, toan thu nhanh ứng trả về. Nhưng đã quá muộn.

“Phập!”

Hách Nhị Ứng biến sắc, tự nhìn vào lòng bàn tay ngay lúc này vẫn còn nhú ra ngoài một mấu nhỏ của một mũi ám khí mỏng manh tợ sợi tơ.

Sầm Phong khi đắc thủ liền lùi về, mỉm cười nhìn Tuyết Sương:

- Để cô nương phải một phen khiếp đảm, tại hạ...

Tuyết Sương lúc này chỉ vừa mới đứng lên, nhưng lập tức chao đảo suýt ngã, khiến Sầm Phong hốt hoảng vừa bỏ dở câu đang nói vừa vội vàng đưa tay ngăn đỡ nàng. Và Sầm Phong nghe tiếng nàng ào ào, mất dần khí lực:

- Trảo của y... Trảo của y có tẩm độc.

Sầm Phong kinh hoàng, vội giương mắt nhìn hai huynh đệ họ Hách.

Cũng lúc đó Hách Nhị Ứng dù đang nhăn nhó vẫn gắng gượng ra oai:

- Không phải tiểu tử người đã biết công phu huynh đệ ta luyện được gọi là Ứng Trảo Độc Công sao? Bây giờ thì cục diện lại trở thành ngang bằng. Hãy trao giải dược của người cho huynh đệ ta để đổi lấy giải dược đang rất cần cho nha đầu kia toàn mạng.

Sầm Phong dù không nhìn nữa cũng biết Tuyết Sương đang dần hôn mê. Vì thân hình nàng càng lúc càng tựa nặng hơn vào người Sầm Phong.

Không thể hành động cách nào khác, Sầm Phong vòng siết một tay quanh thân nàng, đoạn cười lạt, nói với Hách huynh đệ:

- Muốn trao đổi giải dược ư? Đừng trách ta độc ác. Vì một là ta không bao giờ mang theo giải dược, hai là chỉ một mạng đổi lấy hai, ta vừa có lợi vừa giúp hai người thành toàn ý nguyện được chết cùng lúc sau đó được chôn chung cùng mồ. Cứ như thế nha. Vĩnh biệt. Ha ha...

Dứt lời, Sầm Phong tận lực đưa Thượng Quan Tuyết Sương lao đi thật nhanh, bất chấp ở phía sau cứ vang lên tiếng gào quát phẫn nộ của huynh đệ họ Hách thi nhau đuổi theo:

- Dừng lại mau. Độc công của ta nếu không có giải dược, chỉ một khắc nữa là nha đầu sẽ vong mạng. Người không muốn cứu mạng ả thật sao?

- Hãy dừng lại. Trừ phi người chỉ dọa bọn ta và kỳ thực ám khí của người không hề có độc. Đúng như thế không? Nếu người chạy như thế chỉ mong bảo toàn cho chính sinh mạng của người mà thôi. Đúng không?

Sầm Phong vẫn chạy và chưa bao giờ Sầm Phong vừa chạy nhanh thật nhanh và khẩn trương như thế này.

Đuổi theo Sầm Phong, xa xa vẫn còn vẳng lại theo tiếng hô hoán phần nộ của cả hai huynh đệ họ Hách với những lời lẽ cho biết họ đã minh bạch là ám khí của Sầm Phong không hề có chất độc.

Sầm Phong càng nghe càng thêm lo lắng, nhất là bồn chồn lo sợ cho sinh mạng Tuyết Sương.

Đã thế, đột nhiên phía trước mặt Sầm Phong thấp thoáng xuất hiện một vài bóng nhân ảnh cũng thi triển khinh công vừa phân khai chạy thành nhiều hướng vừa láo liên trở mắt tìm quanh.

Nhìn thấy họ, Sầm Phong chấn động, không thể ngờ người của Khúc phủ chạy đuổi theo Sầm Phong không chỉ có hai huynh đệ họ Hách, mà còn có trợ thủ và lúc này tất cả đều tán khai chặn các hướng quyết đối phó với Sầm Phong.

Đột ngột lâm cảnh này, Sầm Phong những toan liều lĩnh xông bừa.

Thật may chính lúc đó Sầm Phong chợt phát hiện bản thân đang đặt chân vào một quần thể gập ghềnh, pha trộn lẫn lộn giữa những tảng đá núi chồng chất và những cột đại thụ mọc chen vào nhau dày đặc.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Sầm Phong lập tức ngoặt người lao ngay vào khu vực um tùm dày đặc nhất, mạo hiểm lách qua từng thân cây, liều lĩnh tung người lao vọt qua nhiều tảng đá đột ngột xuất hiện giữa một vài cội cây.

Sau hàng loạt những động tác như vậy, những hành vi mà nếu gặp lúc bình thường vị tất Sầm Phong đủ liều lĩnh thực hiện, khác với lúc này đang chạy chết.

Sầm Phong bỗng nhẹ thở phào mãn nguyện vì nhận ra cho dù liều nhưng vô tình lọt vào một trũng núi có địa hình thật kín đáo. Mọi lối xuất nhập dẫn vào trũng núi kể như không hề có, vì tất cả đều bị bịt kín bởi quá nhiều khối đá to và càng nhiều hơn, là những cội cây cao, không hiểu vì sao vẫn sinh trưởng tươi tốt cho dù phải chen chúc nhau tranh từng mẫu đất nhỏ để sinh tồn.

Nhưng vừa nhẹ nhõm đó, lúc Sầm Phong nhìn lại sắc diện của Thượng Quan Tuyết Sương vẫn đang mang trên tay thì tâm trạng lại trở nên nặng nề lo lắng, xen lẫn với thất vọng nào nề. Vì không kể phần bờ vai đã bị xé rách một lớp y phục che phủ của Tuyết Sương lúc này đã tím đen từ năm vết tay cào xước của Hách Nhị Ứng, thì dung diện nàng cũng đang dần trở nên tím tái.

“Chỉ một khắc sau là nha đầu Thượng Quan khó mong toàn mạng.”

Sâm Phong càng nhớ đến lời lẽ của Hách Nhị Ứng chừng nào thì càng xót xa cho Tuyết Sương, càng cảm phần huynh đệ họ Hách chừng nấy.

Do vô kế khả thi để giúp Tuyết Sương hóa giải chất độc bảo toàn sinh mạng, Sâm Phong thần thờ buông người ngồi phệt xuống, vẫn đỡ nâng và đặt ngửa nàng trên hai tay.

Kể từ đó, Sâm Phong chỉ biết đau đầu nhìn vào sắc diện của Tuyết Sương, theo dõi nhịp hô hấp đang thoát có thoát không của nàng, thần thờ đưa tiễn nàng bước dần từng bước về phía Quỷ Môn Quan.

Tâm trạng này quả là nặng nề. Vì thế lẽ đương nhiên Sâm Phong không hề quan tâm cho dù ở cách đó không xa, đâu như phía bên ngoài của trũng núi này, đột nhiên phát vang lên nhiều loạt tiếng huyên náo? Tiếp đó là tiếng giao phong thoát đầu nhỏ, không đáng kể, sau lớn dần, tạo thành màn thảm sát chợt diễn khai ở ngay bên ngoài trũng núi.

Chỉ khi tiếng giao phong đã trở nên quá lớn, Sâm Phong đột nhiên bị mất đi sự tĩnh lặng đang rất cần có, mới tức bực dời mắt hướng ra ngoài. Lúc này Sâm Phong mới chú tâm lắng nghe từng loạt quát tháo hiển nhiên được xuất phát từ hai phe đang loạn tử loạn chiến. Thoạt tiên là loạt cười thập phần ngạo mạn chính là của Hách Nhị Ứng:

- Ha ha... có đặt chân trở lại Trung Nguyên như thế này, Hách Nhị Ứng ta mới biết, nếu sống mãi ở Đại Mạc thì làm gì có dịp tung hoành ngang dọc? Bọn người dám vô cớ động thủ với Đại Mạc Nhị Ứng, bất luận chủ nhân của bọn người là ai, Hách Nhị Ứng ta vẫn phải cho bọn người ném mùi lợi hại. Ha ha...

Tiếp theo là một loạt cười khác, cũng ngạo mạn không kém Hách Nhị Ứng:

- Bọn người là Vạn Xà Giáo? Nhị đệ! Nhị đệ có nghe Vạn Xà Giáo bao giờ chưa? Ta thì chưa. Nhưng dù vậy, Ứng Diệu và Độc Xà lúc nào cũng đối đầu với nhau, bọn người càng là Vạn Xà Giáo càng đáng để Hách Nhị Ứng ta tha hồ đoạt mạng. Ha ha...

Ba chữ Vạn Xà Giáo làm Sâm Phong rúng động. Vì thế, Sâm Phong đành ngồi im, nếu để Vạn Xà Giáo phát hiện thêm nữa thì cùng với Hách huynh đệ Nhất Ứng Nhị Ứng, sinh mạng Sâm Phong phen này quả thật đừng mong bảo toàn.

Chợt có tiếng nói của một nhân vật Vạn Xà Giáo hô hoán:

- Đề phòng Ứng Trảo của đối phương có độc. Hãy mau phát tín hiệu gọi viện binh. Chỉ cần Đại tiểu thư hoặc Nhị thiếu gia được tin kịp đến là chúng ta thoát. Hãy phát tín hiệu mau.

Hách Nhất Ứng và Hách Nhị Ứng lại hòa nhau cười rộ lên:

- Lũ vô dụng bọn người đừng vội, cứ tha hồ phát tín hiệu gọi viện binh. Huynh đệ ta sẽ chờ, nhất định sẽ chờ bọn chúng đến. Ha ha...

- Cứ kéo đến càng đông càng tốt. Huynh đệ ta sẽ tiễn tất cả qua Nại Hà Kiều. Có như thế huynh đệ ta mới hả giận vì tội bọn người ngăn trở, vô tình tạo cơ hội cho phạm nhân của bọn ta tẩu thoát. Người là nạn nhân kế tiếp đây. Đờ. Ha ha...

“A... a...”

Những loạt huyên não giảm dần, chứng tỏ những nhân vật Vạn Xà Giáo dù thoát đầu nhiều bao nhiêu thì lúc này chỉ còn lại rất ít, rất ít.

Cuối cùng có một nhân vật Vạn Xà Giáo cứ gào thét vọng:

- Nếu bọn ta kịp tìm lại Bích Linh tiểu xà, lũ Đại Mạc Nhị Ứng hai người sẽ biết thế nào là lợi hại. A... sao Đại tiểu thư, Nhị thiếu gia vẫn chưa đến? A... a...

Sầm Phong lại rúng động lúc nghe nhắc đến tiểu xà Bích Linh. Nhưng sự quan tâm của Sầm Phong một lần nữa đành phải chuyển qua phía bên ngoài trũng núi. Vì ở ngoài đó lúc này đột ngột vang lên một tiếng gâm thịnh nộ:

- Bọn người là ai? Sao dám gây thảm hại cho thuộc hạ bốn đường, Ngoại Tung Đường – Vạn Xà Giáo? Hai người phải chết!

Hách Nhị Ứng lại cười:

- Viện binh là người? Ha ha... người là đường chủ của lũ vô dụng này? Hãy yên tâm, vì lúc này người vẫn đuổi kịp bọn chúng đang ở bên kia Nại Hà Kiều... Ha ha... đờ chiêu!

“Ầm! Ầm!”

Chợt có loạt gâm thịnh nộ thứ hai vang lên:

- Sau lại thế này? Hóa ra bỗng xuất hiện hai kẻ to gan, muốn cùng bốn giáo Vạn Xà đối đầu ư? Tra đường chủ, đánh! Hãy cho chúng biết thế nào là lợi hại một khi Ngoại Tung – Nội Tung nhị đường hợp kích. Giết! Ha ha...

“Ầm! Ầm!”

Đang nằm trên hai tay Sầm Phong, Thượng Quan Tuyết Sương bỗng tựa mình bật rên thật khê. Nhưng dù khê đến mấy thì khi lọt vào tai Sầm Phong, tiếng rên của Tuyết Sương lại gợi vui mừng nhiều hơn so với những khốn đốn đã bắt đầu đến với hai huynh đệ họ Hách ở ngoài kia kỳ thực đang làm Sầm Phong phần nào hả hạ vui mừng.

Sầm Phong vội nhìn xuống Tuyết Sương. Và thoạt nhìn Sầm Phong liền thất kinh, sợ đến rung động toàn thân, có thể bảo là gần như hồn xiêu phách tán. Nhưng điều đó chỉ xảy ra một thoáng rồi thôi, vì cuối cùng Sầm Phong cũng vỡ lẽ, cũng tự định thần trấn tĩnh.

Chuyện xảy ra là vì ở ngay bờ vai tím đen của Tuyết Sương không hiểu từ lúc nào đã bắt đầu nằm vắt vẻo một tiểu độc xà dù nhỏ nhưng khắp thân hình toàn là những lớp vảy loang loáng sắc xanh. Chính là Bích Linh tiểu xà mà Sầm Phong vừa nghe một nhân vật Vạn Xà Giáo đề cập đến.

Họ đang sục tìm Tiểu Xà, thế nào mà lúc này Tiểu Xà lại ở đây, đang thích thú thò đầu lưỡi có hai ngọn liếm từng những vết máu rướm đang có trên bờ vai Tuyết Sương và đã làm nàng hôn mê sắp phải chết vì chất độc.

Bích Linh tiểu xà đột nhiên xuất hiện đã làm một điều kỳ quái đối với Sầm Phong. Vậy mà còn kỳ quái hơn khi Bích Linh tiểu xà không những không gây tổn hại gì cho Sầm Phong hoặc Tuyết Sương, trái lại chính những động thái lúc này của Tiểu Xà đã là nguyên nhân chính giúp cho bờ vai nàng giảm nhanh dần màu tím đen chết chóc.

Nàng vẫn rên ư ử và là tiếng rên của người đang tư cỏi âm ty quay trở lại dương thế.

Ở ngoài kia cuộc chiến đã diễn ra như thế nào, Sầm Phong không còn để tâm nghe biết đến. Và số phận của Đại Mạc Nhị Ứng lúc này ra sao, Sầm Phong không thiết gì màng đến. Sầm Phong chỉ đang chú mục nhìn từng động thái dù là nhỏ nhất của Bích Linh tiểu xà.

Có là ngẫu nhiên hay không nếu bảo Bích Linh tiểu xà tự xuất hiện, tự giúp Tuyết Sương hóa giải chất độc Ứng Trảo Công và không hề gây tổn hại gì cho Tuyết Sương hoặc cho Sầm Phong?

Và vì không tin đây là điều ngẫu nhiên nên Sầm Phong bắt đầu mở miệng gọi, lúc phát hiện những sắc tím đen trên bờ vai Tuyết Sương đã đến hồi tan biến hoàn toàn:

- Bích Linh nhi! Bích Linh nhi! Còn nhớ ta không? Nếu vẫn còn nhớ ta là chủ nhân, Bích Linh nhi hãy quay lại với ta nào.

Tiếng Sầm Phong kêu làm Thượng Quan Tuyết Sương lai tỉnh. Nàng giật mình, toan ngồi bật dậy vì phát hiện bản thân đang nằm quá cận kề một nam nhân, cho dù nam nhân đó có là Sầm Phong hay là ai đi nữa.

- o O o -